

קול קורא שנשלח לחברי אור הרמב"ם

בתאריך: ח באדר א תשפ"ב; 09.02.22

מאת אדיר דחוח-הלוי

במשלי (יח, א-ב) נאמרו שני פסוקים: "לְתַאֲוָה יִבְקֹשׁ נִפְרָד בְּכָל תּוֹשֵׁיָהּ יִתְגַּלֵּעַ, לֹא יִחְפֹּץ בְּסִיל בְּתִבּוּנָהּ כִּי אִם בְּהִתְגַּלּוֹת לְבָוִי". ב"קול קורא" הקודם ביארנו בהרחבה את הפסוק הראשון, ועתה נעסוק בביאור הפסוק השני. ברם, מכיוון ששני הפסוקים קשורים זה-בזה, נזכיר את פירוש רס"ג לפסוק הראשון, והנה דבריו לפניכם:

"לְתַאֲוָה – אין הנפרד [הסוטה מדרך האמת והמאמץ לו את דרכי ההבל] מבקש אלא תאוותו, והרי הוא בכל תושיה יתווכח עמך בעקשנות" [ובפירושו הארוך הוסיף: "כוונתו באמרו 'נפרד', החולקים והנפרדים מן האומה, הודיע עליהם שאינם אלא מבקשים את תאוותם [=זו הסיבה המרכזית לתעיייתם], ואף אם תביא להם כל הוכחה וראיה יסרבו לך ויתווכחו עמך".

וכבר הרחבתי בעניין התועים הללו, אשר כל הוכחה וראיה אמיתית שתקום כנגדם יתנגדו לה, ויוסיפו לחבק לגפף ולנשק בדבקות את דרכם הרעה כדי לקיים את תאוותיהם והזיותיהם.

ועתה לפירוש רס"ג לפסוק השני: "לֹא יִחְפֹּץ בְּסִיל בְּתִבּוּנָהּ" וכו', וזה דבריו:

"לא – תמצא שהכסיל לא ירצה להבין, אלא ילך בעקשנות ליבו" [ובפירושו הארוך הוסיף: "הפסוק הראשון בְּבָרָם] [בחיצוניותם, דהיינו בדרכי התנהגותם המוחצנות], וזה [הפסוק השני] במצפונם, אמר, ש[הכסילים] אינם עושים זאת [דהיינו מתעקשים לדבוק בהבל] רק בעת הוויכוחים בלבד, אלא גם בעת התבודדם אינם רוצים את החכמה, אלא את הריב העקשני".

כלומר, גם כאשר הם מהרהרים בינם לבין עצמם בהשקפות ובדעות, הם מעוותים ומעקשים את השקפות האמת והיושר כדי לשכנע את עצמם שהם צודקים ושהם הולכים בדרך ה'.

ואין לי ספק שכך היא דרכם של הדרדעים השכירים למיניהם בימינו, הם שומעים את דבריו של אדיר הקטן רק בחצי אוזן (שהרי לפי דמיונם אין להם מה ללמוד מאדיר הקטן), ומְשַׁטִּים בעצמם בכל מיני תירוצים והזיות, כדי להשקיט את המיית מצפונם וכדי שיוכלו להמשיך להופיע בציבור ולשחק את משחקם, וכן לדרוש ולפטפט ולהציג את עצמם כגדולים.

לדוגמה, בעבר כתבתי מאמר שנקרא: "קאפח ודוראן – אותה גברת בשינוי אדרת", וכן מאמר בשם: "ערוסי מכישי את האמת!", ושם הנני חושף את שקיעתם של קאפח וערוסי בלקיחת שוחד המשכורות המענקים השילומים השררה וטובות ההנאה, ואין לי ספק שקאפח השקיט את מצפונם בכל מיני תירוצים והזיות מעוקלות, ואחריו מחרה ומחזיק ערוסי. כלומר, גם לאחר שהוכחתי שכל דברי ערוסי להצדיק את ההנאה מדברי תורה הם דברי תהו ועיוורון, אף-על-פי-

כן, הוא מתעלם מן התוכחה שקמה וניצבה כנגד חילול-השם החמור שבידו, כאילו אין אדיר קטן אשר ניפץ וניתץ את כל העמודים שהוא נבנה עליהם במשך עשרות רבות בשנים...

ויש רק דרך אחת להכחיש את האמת, והיא לשקר לעצמך שאדיר הקטן הוא תועה ושכל דבריו הם דברי הבל. וכך, בדרכי תעתועים, ערוסי משכנע ומתעה את עצמו שהוא כוכב בשמים, ושהוא ממשיך דרכו של רבנו הרמב"ם ודרכי התנאים והאמוראים... ברם, הוא ממשיך את דרכם של "קדושי העליון" ו"אדירי העולם" שהוא זה מעריץ ומרומם, הלא המה המינים וצאצאיהם הוזי ההזיות, אשר הרעילו והשחיתו את דת משה באלף השנים האחרונות.

ולא רק ערוסי, יחד עמו כל הדרדעים השכירים למיניהם, כל מיני בעלי מרדעות אשר מדברים גבוהה-גבוהה, בעוד שידיהם מתחת לשולחן אוחזות בקורדום חוצבים לחפור בתורה... מכירים ומורדים, יודעים הם את האמת אך מתעים את עצמם וזולתם בשקרים וכזבים: רבני שכונות ורבני ערים או אפילו סתם מוסרי-שיעורים בשכר, אשר יודעים את האמת למחצה לשליש ולרביע, ואף-על-פי-כן מתעקשים לשכנע את עצמם בהבלי המינים, כדי לדבוק בתאוותיהם.

ולאחרונה נפטרה הסבתא של רעייתי, וראיתי שוב כמה מאותם השחקנים הדרדעים למחצה לשליש ולרביע, וחזיתי שוב בהבליהם ובטמטומם ובשאיפתם הבלתי מוסברת לאחוז במוסדות הסכלות וההבל שהחזירו להם חכמי-יועצי-אשכנז. ראיתי כומרים בעלי מרדעות אשר חוצבים מן התורה משכורות נפוחות, שררה וטובות הנאה, והם מסלסלים בגרונם "הצור תמים פעלו" בנעימה תימנית, נושאים קינות כמנהג יהודי תימן – אך פיאותיהם הארוכות משולשלות מבעד למגבעת כומרים, קולם החלקלק ודבריהם המפתים יוצאים מתוך לב ערל אשר מכוסה במרדעת חמורים, ורעיונותיהם ומשליהם משובשים בהזיות פטרוניהם האשכנזים.

עד מתי יהיו אלה פניה של יהדות תימן? עד מתי ישלטו בנו השחקנים מעמידי הפנים הללו? עד מתי השחקנים הללו ייאלצו אותנו לכרוע ולהשתחוות לתרבות המינות האשכנזית?

עד מתי הם יחליקו בלשונם? עד מתי יכזבו ויפתו בפייהם ויסיתו אותנו לקבל עלינו לאלוה את תרבות המינות של חכמי-יועצי-אשכנז? עד מתי יזהמו את דת משה הטהורה במימיהם הרעים של פטרוניהם הרשעים? עד מתי נהיה עיוורים לרדיפת הבצע השררה והכבוד של הדרדעים האורתודוקסים? עד מתי נתכחש לאמת: שכל תכליתם של השחקנים הללו היא להותיר את עדתנו עדה נבערה ומשועבדת לפטרוניהם האשכנזים, משלמי משכורותיהם ושלמוניהם.

"וְאֶשְׁמַע אֶת קוֹל אֲדֹנָי אֹמֵר: אֶת מִי אֶשְׁלַח וּמִי יֵלֶךְ לָנוּ. וְאָמַר הַנְּבִי שְׁלַחְנִי. וַיֹּאמֶר לֵךְ וְאֶמְרָתְ לָעַם הַזֶּה: שְׁמְעוּ שְׁמוֹעַ וְאֵל תִּבְיֹנוּ וְרֹאוּ רְאוּ וְאֵל תִּדְעוּ. הַשְּׁמֵן לֵב הָעַם הַזֶּה וְאֶזְנֵי הַכֶּבֶד וְעֵינָיו הִשַׁע פֶּן יִרְאֶה בְּעֵינָיו וּבְאֶזְנָיו יִשְׁמַע וּלְבָבוֹ יִבִּין וְנֹשֵׁב וְרֹפֵא לוֹ. וְאָמַר עַד מָתִי אֲדֹנָי" (יש' ו, ח-יא).

ואסיים בסיפור קצר על הסבתא היקרה שנפטרה, מרת שרה אשת ר' אהרון חמדי ז"ל:

יום אחד ביקרתי יחד עם רעייתי את סבתה שהתגוררה בשכונת רמת-עמידר, בחדר האורחים הייתה הסבתא ועוד כמה מנכדותיה, וביניהן גם רעייתי כאמור. אחת הנכדות שירתה בצבא בתפקיד מדעי כלשהו, והיא פגשה שם מישהו במעבדה אשר סיפר לה על הדרדעים, הנכדה לא ידעה מאומה מכל הדברים הללו, והיא באה לבקר את סבתה כדי לספר לה וכדי לשאול אותה: האם אנחנו דרדעים? לא אשכח לעולם את תשובת הסבתא ועוד יותר מזה את הטון הבוטח והמרומם שבו נאמרה תשובתה: "**בטח!**" היא השיבה לה, עם אלף סימני קריאה!

וכדי שנבין את גדולתה של הסבתא לעומת שפלות חרפתם של הדרדעים האורתודוקסים בעלי המרדעות, אצרף לכם קטע קצר מתוך תשובה שהשיב ערוסי באתר מורשת, וזה לשונו:

"מה דעתך על הנושא של הדרדעים היום? האם הדרדעים, תלמידי הרב קפאח, ראויים לנידוי כיום עקב אי-אמונתם בזוהר? **תשובה**, אין היום בישראל דרדעים [...] וכולם מבינים, שאין להכחיש חלילה את ספר הזוהר". עד כאן תשובתו של ערוסי אשר מודה בעבודה-זרה ומחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא! בעקבות תשובתו זו, ערוסי נשאל שם שאלה נוספת:

"איך אפשר לומר שאין להכחיש את ספר הזוהר? הרי הישיש מורי קאפח בספרו 'מלחמות השם' יוצא כנגד ספר הזוהר וכותב שזה בגדר עבודה-זרה?".

וכך השיב ערוסי החלקלק:

"זו דעתו של מארי הישיש זצ"ל, אך לא דעתו של נכדו [=יוסף קאפח]. מהרי"ק [=קאפח] זצ"ל סבר שיש בזוהר עניינים רבים ושונים, יש מינים שהוא [=קאפח] שלל אותם, בגלל שהרמב"ם שלל אותם, ויש עניינים ש[קאפח] לא שלל אותם, כי הרמב"ם לא היה שולל אותם. זו הייתה דרכו של מארי זצ"ל, בחינה עניינית ולא כוללנית וגורפת. עליך לדעת, שיש בזוהר דברי הרמב"ם בעניין האמונה, שתורגמו לארמית, האם גם הם פסולים?".

ערוסי כותב כך: "יש עניינים [בזוהר] ש[קאפח] לא שלל אותם, כי הרמב"ם לא היה שולל אותם", האמנם רבנו היה מכשיר קטעים מספר הזוהר? האמנם רבנו היה מכשיר קטעים מתוך ספר של מינות הגשמה ואלילות? וכי זו דרכה של תורה? והלא ספר תורה שכתבו מין נשרף על כל אזכרותיו! וכי יעלה על הדעת להכשיר קטעים מתוך ספר של מינות ואלילות? ובזה למעשה להכשיר את הספר כולו, ולהחדירו לתוך מכלול האמונות והדעות של עם-ישראל?

כמו כן, וכי מותר לשתף שם שמים עם דבר אחר? וכי מותר לערב את עבודת ה' יתעלה עם עבודה-זרה? וכי מותר להכשיר ספר של מינות ואלילות בשל קטעים נדירים שהם כביכול נקיים מתועבה ואלילות? וכי רבנו, שקידש מלחמה כנגד העבודה-הזרה, היה מכשיר את ספר הזוהר בגלל שיש בו, לפי טענת ערוסי, כמה קטעים שאינם מינות כעורה ומפורשת? וערוסי הוא כל-כך עיוור, עד שלא אתפלא שהוא לא זיהה את החדרת המינות והכיעור גם לקטעים הללו. כי חזקה על ערוסי, אלוף חוצבי התורה מזה עשרות שנים, שהוא לא יראה את האמת נכוחה, וחזקה על המינים שהם יסלפו את האמת, ואין לדון אותם לכף זכות, מורידין ולא מעלין.

לפניכם אפוא דוגמה ברורה לשכנוע עצמי שקרי: ערוסי שכנע את עצמו שיש להכשיר את ספר הזוהר בגלל שיש שם קטעים נדירים שרבנו היה מכשיר אותם... ולא אתפלא אם בקוראן ובברית החדשה יש יותר קטעים שניתן להכשיר... ולפי תשובתו זו של ערוסי יש להכשיר גם את הקוראן והברית החדשה, שהרי גם אותם יש לבחון "מבחינה עניינית", ואין ספק שיש בהם השקפות נכונות, כגון מציאות ה' או ייחודו, ואף הטפה לצדקה וחסד ולמידות טובות וכו'. ואולי גדולה מזאת! הנצרות מקדשת את התנ"ך בכללותו! האם זו סיבה להכשיר את הנצרות? כלומר, לא מדובר בקטעים נדירים מאד לפי דמיונו של ערוסי, אלא בהכשרה ברורה של כל התנ"ך כולו! ואם לפי דמיונו של ערוסי יש להכשיר ספר של מינות בשל כמה קטעים נדירים, כל-שכן שיש להכשיר את הנצרות הכעורה שקידשה את כל עשרים וארבעה ספרי התנ"ך!

חשוב לציין, שערוסי גם מתחסד, שהרי הוא מנסה לצייר את עצמו כאדם אשר בוחן השקפות "באופן ענייני" ומתון, ולא גורף ובלתי-מושכל כביכול... ברם, דרכה של תורה בביעור עבודה-זרה היא דרך גורפת ומוחלטת, כך שדברי הצביעות של ערוסי הינם לא פחות מאשר דברי חירוף וגידוף, כאילו הוא נאור ומשכיל ומתון וצודק יותר מהשקפות התורה ביחס לאלילות.

אוי לו לערוסי שנתעורר מן האמת, ולא רק שהוא לא רואה את האמת נכוחה, אלא שהוא משכנע את עצמו בשקרים וכזבים: אשר נוגעים לענייני חילול-שם-שמים, חירוף וגידוף השם הנכבד והנורא, ואף עבודה-זרה – שהתורה קידשה מלחמת-חורמה חסרת-פשרות כנגדה.

אוי לך ערוסי, אשר הנך מתעקש לכפור באמת ולדבוק בשקר, אוי לך שהנך משכנע את עצמך בהתעיות ודברי הבל, אוי לך על שהנך מתעה רבים אחרי שקריך, אוי לך על שהנך משתמש בחלקת-לשונך כדי להתעות את עם-ישראל אחרי ההבל ולהוליך שולל אנשים ישרים.